

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disputationes De Deo Homine, Sive De Incarnatione Filii Dei

Hurtado de Mendoza, Pedro

Antverpiae, 1634

Sectio XV. Finis, ordo decretorum Dei: locus Christi atque Mariæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82720](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82720)

s. Thom.
q. 1. a. 3.

at verò existens semel affectus, non mutatur cognitione noua: ergo neque in Deo ratione mutatur. Ut verò actus ille conditionatus operetur, non est opus scientia noua: tum quia ille actus non operatur immediate; sed potentia factiua, quæ immediate non dirigitur ea scientia: tum etiam quia, vt operatio prodeat à potentia factiua, vel ab illo actu conditionato, non est opus scientia absoluta.

§. 325. Aduerte animum à me dictum §. 194. non esse necessariam scientiam absolutam de applicatione ignis ad productionem alius ignis: idque probaui, quia non est opus nouo actu Dei; sed satis esse tres primos actus, de quibus est controuersia tota sect. 8. Hi actus sunt intentio efficax de hoc igne, electio efficax de hac productione, voluntas efficax de applicatione. Ex qua voluntate oritur applicatio: existente autem applicatione oritur productio à voluntate electiua: oritur inquam per physicam connexionem productionis cum applicatione: quæ productio volita est à Deo absolute & efficaciter. quòd si ante applicationem nõ prodijt productio, est, quia non erant omnia necessaria; existente autem applicatione nihil deest: quia ex parte creaturarum sunt iam omnia; ex parte verò Dei est voluntas efficax absoluta. In nostro casu non ita contingit: quia ad productionem gloriæ nõ est absoluta & efficax voluntas Dei: item ex parte creaturarum non est physica connectio: merita enim non annectuntur physice gloriæ: est igitur connectio moralis, id est per voluntatem Dei: at verò non annectuntur, nisi videatur meritum existens. est igitur necessaria hæc visio, non ad agendum præcisè, neque ad priorem actum conditionatum: ergo ad nouum absolutum. Quòd si posita applicatione esset necessaria illius visio ad productionem ignis, dicerem ego esse necessariam ad nouos actus Dei, vt contendunt auctores, cum quibus sect. 8. pugnaui. Neque dici potest non esse necessariam scientiam absolutam ad præmium, sicut neque est in exemplo ignis: est enim ratio diuersa, quia applicatio & ignis sunt physice nexi, & oriuntur à voluntatibus absolutis; præmium autem & meritum non ita. Neque tunc asseri potest scientiam visionis meritorum esse per accidens præmio & supplicio: vt visio applicationis est per accidens igni.

§. 326. Hinc patet ad obiectionem ex §. 322. actum illum conditionatum non posse imperare effectum sine alio nouo absoluto: eo autem ipso quòd est conditionatus, nõ potest se solo imperare effectum, sed indiget alio absoluto. Idemq; dicerem de actibus, quibus producitur ignis, aut anima infunditur in corpus: si enim Deus actu verè conditionato velit producere ignem, si sit applicatio; aut infundere animam, si sit corpus instructum; non potest ea præstare sine nouo actu absoluto, nec sine scientia absoluta de illis conditionibus. Posita igitur conditione & visa, voluntas vult absolute effectum, non quidem illo actu, sed alio: quia cum ille primus non sit absolutus, non potest esse ratio absoluta operandi; neque positio conditionis representatur illi actui, sed facultati voluntatis; vt ex nostris actibus probatur aperte. Neque in hoc est discrimen in intellectu & voluntate, vt contenditur illo §. 322. Hinc deduces efficacem confirmationem eorum quæ dixi à §. 322. ad 327.

SECTIO XV.

Finis, ordo decretorum Dei: locus Christi atque Mariae.

§. 327. **A**ctus Dei nõ habet propriè causam finalem: quia enim sunt increati, carèt omni genere causæ. metaphoricè verò dicuntur habere finem: obiectum enim formale, quod prius amant, est impropiè illorum finis, per analogiam ad nostros actus, quorum obiectum formale est illorum finis. Item decreta Dei dicuntur habere causam finalem, non sui, sed creaturarum quas amant: nõ nullas enim volunt esse aliarum finem. Ostendi à §. 37. ad 44. rationes obiectiuas decretorum Dei circa hoc mysterium. Christus secundum suam substantiam vt homo amatus est propter se actu efficaci de se, & absoluto. Hoc decretum fuit etiam de producendo Christo propter nostram salutem; sed diuersa ratione: Christus enim, vt homo, decreuit fuit absolute; salus autem nostra conditionatè, si Christus illam veller suis meritis. Ex vi illius decreti visus est Christus existens; salus autem nostra, & angelorum sub conditione. Deinde vidit Deus opera Christi: pro quibus decreuit absolute gratiam. Finis autè nostræ gratiæ & salutis est gloria Christi: nostra enim salus amata est & propter se, & propter gloriã Christi: voluit enim Deus Christum cum gloria patris futuri sæculi, & principis pacis. Vnde Christus est finis omnium hominũ & angelorum: non quòd nostra substantia facta sit propter substantiam Christi: esset enim mutua causalitas finalis; sed quia nostra substantia facta est propter gloriã; gloria verò nostra propter gloriã accidentariam Christi, quæ est pater, & princeps regni cælestis. huius gloriæ ipse est finis cui. Hæc autem obiecta amantur eodem actu etiam indiuisibili ratione nostra.

§. 328. Hinc patet, Christum in absoluta existentia esse primum inter omnes creaturas: quia nulla præter illum fuit amata absolute & efficaciter illo decreto, sed tantum sub conditione. Deus decreuit creare angelos & homines in gratia, si Christus illam mereretur; si verò non mereretur, decreuit illos absque gratia creare. Hinc fuit effectum, vt nullus angelus, neque homo videretur existens nisi post præuisa merita Christi. Nõ quòd illa merita impetrarent substantiam angelorum & hominum: sed quòd Deus voluit illos producere in gratia impetrata per Christum. Vnde visi sunt existere omnes angeli, Adamus, & Eua. In quo signo non sunt visi absolute existentes posteri Adami, sed tantum sub conditione. Si enim Adamus perseveraret in gratia, generaret liberos iustos; si verò gratiam amitteret, illos gigneret peccatores: visò autem Adami peccato, Deus decreuit vt nascerentur in peccato omnes homines; à quo nullum voluit præseruari. Visà autem bonorum angelorum perseverantiã per merita Christi, & hominum reparatione per mortem eiusdem, decreuit illi gloriã corporis; item principis, & regis regni cælestis. Quæ gloria visa est post nostram salutem: quia per salutem nostram erat consequenda.

§. 329. Substantia Christi fuit decreta in illo primo signo abstracta à passibilitate proxima, & im-

pal-

passibilitate; sub conditione tamen perseuerantiæ Adami fuit impassibilis decreta: passibilis autem sub conditione peccati Adami, & sub conditione voluntatis Christi eligentis passionem. Per actus independētes à morte angelis & Adamo primam gratiam obtinuit: angelis item bonis integram prædestinationem. Lapsis autem hominibus elegit Christus passibilem vitam, quam accepit à Deo: per quam impetrauit hominibus reparationem: item omnibus hominibus gratiam sufficientem ad vitam æternam, electis autem efficacem. Pro nullo autem merita obtulit, vt conciperetur absque peccato originali.

§. 330. De Maria est alia ratio: fuit enim prima omnium creaturarum, quæ post Christum decreta est absolute. Quam Christus suis meritis impetrauit non solum in esse gratiæ, sed etiam in esse na-

turæ, vt dixi §. 96. cui existenti per merita Christi. Thom. eadem merita impetrauerunt merita ad materni- q. 1. art. 4. tatem: item & merita congrua, vt angeli & homines producerentur in gratia: quibus impetrauit plurimos suæ prædestinationis effectus. Per eadem merita excepta fuit non solum ab originali peccato, sed etiam ab eius lege absolute considerata. sub conditione tamen ea fuit lege conclusa: quia volens Christus eam produci, si nollet eam excipere à lege peccati, in eo conciperetur. Quod satis esse ad exactam redemptionem constat ex §. 98. Christus dicitur melius eam eripuisse absolute à debito peccati originalis: quia eam noluit pacto concludi ob sua ipsius Christi merita, sine quibus illi pactum imminēbat. Cælum, quatuor elementa, & alia corpora irrationalia simul ratione visa sunt existere cum Christo.

DISPUTATIO XIV.

Qua ratione Christus nos redemerit à peccatis?

S. Thom. art. 4.

SECTIO I. Prima conclusio.
SECTIO II. Secunda conclusio.
SECTIO III. Conclusiones alie.

SECTIO IV. Graues nonnullæ difficultates.
SECTIO V. Difficultas ex ipsa morte Christi.

§. 1. Ec quæstio multas amplexa: vtrum Christus venerit ad emendationem peccati originalis dumtaxat, an etiam personalium? vtrum magis præcipue ob actualia, quam ob originale? vtrum Deus fieret homo, si deficerent actualia; an verò, si deficeret originale? vtrum actualia in eius nece commissa vitari potuerint per eius gratiam? quo autem pacto, meritis morte conlummatas nos redemerit? Siquidem eadem morte effecit, vt posset non occidi.

SECTIO I.

Prima conclusio.

§. 2. **D**ico Primò, Tamest nullum esset futurum peccatum nec originale, nec actuale, adhuc Deus fieret homo ex vi decreti presentis. Itaque Christus non est ita decretus, vt non veniret non existente peccato in statu absoluto. Hæc conclusio præmissa est disp. 13. à §. 301. & probata: quia prius ratione, quam peccare prævideretur Adamus, præuisus est Christus non solum existens, sed etiam impetrans Adamo iustitiam originalem, & auxilia efficaciam ad aliqua bona opera lapsu priora, & sufficientia ad eum continendum ne laberetur. quæ ideo ei sunt collata per Christum, ne peccaret: ergo tamest non peccaret, Christus veniret. Consequentia est certa: quia carentia lapsus esset effectus meritorum Christi, vt fuit carentia aliorum peccatorum, quæ per eandem gratiam vitauit: at effectus securus supponit causam, non destruit. Quod infra patebit à §. 17.

§. 3. Quamuis P. Suarez ab hac opinione est disp. 5. sect. 5. versu *Dico ergo primò*: tamen negotium nobis facessit versu *Dico ergo secundo*: ex fundamento ab ipso prius iacto versu *Vt veritas exatè*. Constituit enim primum decretum Dei de substantia Incarnationis optimo modo exequendæ

iuxta occurrentes occasiones. Considerat enim Deum per scientiam mediam spectantem Adamum lapsam iri in peccatum, si constituatur in ijs occasionibus, & cum ijs auxilijs; vel oppositum vt potuit esse: si Adamus in nullo statu conditionato videatur peccare, Deus fieret homo, tamest Adamus non peccaret in hoc statu absoluto: quia primum decretum de substantia Incarnationis exequendæ optimo modo, non habet necessariam connexionem cum permissione peccati in statu absoluto, quando non fuit præuisum in conditionato: tunc enim optimus modus se communicandi esset independenter à peccati permissione. si verò Adamus visus est sub conditione peccare in aliquo statu conditionato, & Deus non eligeret eum statum, sed alium, in quo non permitteretur peccatum; non veniret Christus ex vi presentis decreti: quia rectè argueretur, Deum non habuisse decretum se communicandi optimo modo: siquidem non elegisset permissionem peccati; quæ pertinet ad optimum modum.

§. 4. Hinc infertur, Incarnationem non pendere à peccato vt existente in statu absoluto: quia decreta est prius ratione, quæ illud est permissum; pendet tamen à peccato præuiso sub conditione, cuius permissio est necessariò eligenda ex vi primi decreti: si verò non prævideatur sub conditione, nec Incarnatio ab illo pendet. Quia verò peccatum